

izboljšanje kmetijstva in živinoreje, on je tudi, ko je prišel primeren čas, krepko (mócnje) deloval na političnem polju v prid Slovencem.

Za njegove narodnogospodarske zasluge mu je avstrijski cesar l. 1866. podelil Franc-Jožefov red in mnogo kmetijskih društev ga je imenovalo za svojega častnega člana, razen tega ga je imenovalo mnogo slovenskih mest in vasi za častnega občana. Ruski car Aleksander II. mu je že l. 1862. podelil za njegove zasluge na polju slovanske literature red sv. Vladimirja. In ko je dr. Bleiweis obhajal 19. nov. 1878. svoj 70letni rojstni dan, je bila to nova prilika, pri kateri so mu prišli ne le iz vseh strani slovanskega naroda mnogovrstni dokazi ljubezni, tudi iz vseh slovanskih krajev so mu poslali mnoga častilna pisma: z eno besedo, ta dan je bil tak praznik, ki ga niso slavili samo Slovenci, temveč z njimi obenem vsi drugi zvesti Slovani.

Dr. Janez Bleiweis je izdal že 35 letnikov „Novic“, večinoma pisanih „ze svojej samsnej ruku“, 27 manjših in večjih knjig. Med njimi so: bukve za kmeta, kako se ima pri kupovanju, opravljanju in reji konj obnašati; nauk murve in svilode rediti; nauk, kako se imajo konji podkovati; nauk o reji domače živine; nauk o ogledavanju klavne živine in mesa; slovenska čitanka za 3. gimnazijski razred, istotako za 4. gimn. razred. Izdal je tudi nekatere gledališčne igre v slovenščini in mnogo let je dajal tiskati tudi slovenske koledarje „Pratika“, „Koledarček“ in „Velika pratika“.

Končno ne smemo pozabiti, da je dr. Bleiweis utemeljil (založil) novi slovenski pravopis po načelih hrvatskega, češkega in našega takozvanega analogičnega pravopisa in s tem slovenski rod z drugimi slovanskimi rodovi znatno zbližal.

Dr. A. Dolar

Slovenski napis iz XVI. stoletja? Kolega g. dr. Friderik v. Kraelitz me je opozoril na zanimivo najdbo ter mi ljubeznivo poskrbel tudi dovoljenje za objavo v slovenskem listu in par pojasnjujočih podatkov.

Na podstrešju gradu Marsbach, občina Hofkirchen, Mühlkreis blizu Pasove, se je našla stara oltarna mizica. Na njenem simzu se nahaja skupina podob z dvema napisoma. Gornji napis je sirski, napis pod podobami pa slovenski in slove po kopiji, ki jo je dobil g. dr. Kraelitz, takole: „Sakai trije so kir pritzhüio v NebeBih: Otzha, Besseda inü suati (!) Düh inü lety trije se (!) noi (!)“. Grad Marsbach je bil svoje dni last pasovskih škofov, pozneje je prišel v privatne roke. Podobe predstavljajo po mnenju Kraelitzevega poročevalca najbrž pasovskega škofa Ulrika v. Trenbach († 1596) s sestro, njenim možem in še nekaterimi osebami; Ulrik v. Trenbach je bil dal namreč l. 1586. grad Marsbach s kapelo renovirati.

Kombinacija z Ulrikom v. Trenbach je videti verjetna. Ne gresta li morda: „suati“ in nezmisljeni „noi“ na račun kopijatorja, za sedaj ne morem reči, brezdvomno pa je posnet ta slovenski prevod Janeza l. 5, 7 po protestantski slovenski bibliji, ki je bila izšla dve leti pred l. 1586. in kjer se glasi to mesto „Sakaj trye fo kir prizhujo v' Nebefsih: Ozha, Befseda, inu sveti Duh, inu lety trye fe (!) enu“; celo tiskovne pogrške „se“ namesto „so“ korektor napisa ni vedel popraviti — če ga ni zanesel v kopijo morda tudi kopijator.

Slovenski napis v gradu pasovskega škofa je vsekakor nenavadna prikazen, čeravno so imeli ti cerkveni knezi tudi na Slovenskem posestva in čeravno se da misliti, da ga je dal za tovariša sirskega — ljubitelj kuriozitet.

Dr. Fr. Kidrič.

